

Arrest

nr. 152 689 van 17 september 2015
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. VANDERMEERSCH en T. THYS VAN DEN AUDENAERDE, die loco advocaten B. BRIJS en J. RECTOR verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2015 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43,2;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde beweert vreemdeling onderdaan te zijn van Rwanda;

Overwegende dat betrokkene zich op 16 juli 2001 vluchteling verklaarde en dat deze aanvraag op 15 februari 2007 ambtshalve zonder voorwerp werd verklaard, in toepassing van artikel 55 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat betrokkene op 14 april 2005 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat hij op 3 augustus 2006 werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van onbeperkte duur;

Overwegende dat hij zich op 19 april 2010 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, gedood te hebben, feit waarvoor hij op 15 november 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 30 jaar opsluiting;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 24 februari 2014 stelt dat "gelet op de ernst van de feiten, waarvoor betrokkene een bijzonder zware veroordeling heeft opgelopen, is de Commissie van oordeel dat de openbare orde van het land ernstig werd geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling; dat betrokkene weliswaar twee kinderen in België heeft, maar gelet de omstandigheid dat de doodslag werd gepleegd op hun moeder en betrokkene thans geen contacten meer heeft met zijn kinderen, is zijn verwijdering noodzakelijk, gelet op het gevaar voor de Belgische openbare veiligheid";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene een relatie had met I. G., geboren te Nyarugunga-Kanombe op (...) 1978, van Belgische nationaliteit sinds 20 april 2007; dat op haar de feiten werden gepleegd;

Overwegende dat uit deze relatie op 29 september 2006 en op 27 maart 2008 twee kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat de vader slechts van 5 mei 2008 tot 22 oktober 2008 bij het gezin heeft gewoond;

Overwegende dat ze geen enkel contact hebben met hun vader;

Overwegend dat zijn zus gemachtigd is tot een onbeperkt verblijf en op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat er op 4 december 2014 een advies werd gevraagd van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de overeenstemming van de verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in toepassing van artikel 55 § 3 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn advies van 5 maart 2015 stelt dat "in de veronderstelling dat betrokkene in Rwanda in vrijheid wordt gesteld dit noodzakelijkerwijs inhoudt, dat een beslissing tot voorwaardelijke invrijheidstelling door de Strafvueroeringsrechtbank wordt genomen (SURB); dat één van de voorwaarden voor deze hypothetische beslissing tot vrijstelling bijvoorbeeld een beslissing tot verwijdering genomen door uw administratie zou kunnen zijn; dat in dit geval de SURB een dergelijke uitspraak niet heeft gedaan; dat, stel dat de SURB een soortgelijke beslissing zou nemen, dat betrokkene van het grondgebied wordt verwijderd en gerepatriëerd wordt naar Rwanda, ik de mening ben toegedaan dat deze verwijderingsmaatregel niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat niets in het profiel van betrokkene toelaat te vrezen voor een reëel risico tot foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen zoals verboden door artikel 3 van het EVRM";

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de zwaarte van de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraf;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Overwegende dat er op 4 december 2014 het advies werd gevraagd van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de overeenstemming van de verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

BESLUIT:

Artikel 1.- de zich noemende S. M. Y., geboren te Ndera op 25 mei 1976, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing van 25 maart 2015, betekend op 9 april 2015, twee afzonderlijke verzoekschriften werden ingediend door twee verschillende advocaten. Beide verzoekschriften werden tijdig ingediend.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

De verzoekende partij heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van de vreemdelingenwet en van "de onbevoegdheid van de auteur van de akte, minstens wegens het ontbreken van de handtekening van de auteur van de akte".

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"Eerste MIDDEL genomen uit:

de schending van artikel 20 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de onbevoegdheid van de auteur van de akte, minstens wegens het ontbreken van de handtekening van de auteur van de akte

DOORDAT. de bestreden beslissing betekend aan verzoeker een "voor eensluidend verklaard afschrift" van het Ministerieel Besluit 25 maart 2015 betreft dat evenwel niet is ondertekend door de Minister, maar door A. P. Attaché.

TERWIJL.

Artikel 20 al 1 Vreemdelingenwet voorziet :

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit

1.1.

Hoewel de mogelijkheid van bevoegheidsdelegatie bestaat en geregeld is door het Koninklijk Besluit van 18 maart 2009, dient in casu vastgesteld dat deze niet wettelijk is voorzien voor de soort beslissing die is genomen.

Enkel de Minister kan de beslissing Ministerieel Besluit van terugwijzing nemen zonder enige mogelijkheid van bevoegheidsdelegatie.

De "Minister" zoals voorzien in artikel 1.2 Vw is in casu de Staatssecretaris voor asiel en migratie (KB 17/07/2009).

In casu wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkele handtekening van de Minister bevat doch enkel van een gemachtigde van de Minister daar waar niet wettelijk in artikel 20 Vw. is voorzien dat enige delegatie mogelijk is.

1.2.

Minstens dient vastgesteld dat geen enkele handtekening van de auteur van de akte, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, figureert op de beslissing aan verzoeker betekend.

Geen enkele wetbepaling laat toe dat in casu een voor eensluidend afschrift aan de verzoeker wordt betekend.

Enkel de ondertekening van de beslissing genomen ten aanzien van de verzoekende partij zoals aan hem betekend laat toe na te gaan of de bevoegde minister de beslissing heeft genomen op datum 25/03/2015.

Dat in casu de beslissing enkel een handtekening bevat van een gemachtigde van de Minister, personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de mate de betekende beslissing geen origineel ondertekende beslissing is en bovendien beweert een 'voor eensluidend afschrift' te zijn evenwel zonder handtekening van de Minister maar enkel van een gemachtigde, dient vastgesteld dat de beslissing behept is met een nietigheid nu de beslissing niet wettig kan worden toegerekend.

Wanneer een beslissing niet is ondertekend, kan immers niet worden nagegaan of de bevoegde persoon de beslissing ook werkelijk heeft genomen op het moment van de datum die figureert op de bestreden akte (zie in die zin voor een beslissing inzake machtiging : Rw, 28/09/2010, nr. 48.645).

In het administratief recht geldt dat een rechtshandeling verricht wordt via de handtekening van de bevoegde autoriteit of ambtenaar. Deze handtekening wordt dan ook als een substantiële vormvereiste beschouwd. Zonder de handtekening van de bevoegde ambtenaar is de administratieve rechtshandeling nietig.

De handtekening van de bevoegde autoriteit op de akte waarin de administratieve rechtshandeling wordt neergelegd, moet dan ook een rechtsgeldige handtekening zijn.

De handtekening wordt traditioneel omschreven als "de eigenhandig geschreven naam waarmee men zich identificeert en zijn instemming met de inhoud van het ondertekende uitdrukt".¹ In die zin wordt bovendien aangenomen dat het voor de rechtsgeldigheid van een handtekening noodzakelijk is dat deze, in een "papieren" omgeving, met de hand geplaatst wordt.

Deze stelling steunt op vaststaande cassatierechtspraak. Zo besliste het Hof van Cassatie reeds in 1910 dat een stempel van de verantwoordelijke ambtenaar niet voldoende is om als handtekening te gelden.² Deze rechtspraak werd door het Hof van Cassatie sindsdien herhaaldelijk bevestigd.

In bepaalde rechtsspraak is de kopie van een rechtsgeldige handtekening op een papieren document zelfs traditioneel niet als rechtsgeldige handtekening beschouwd. Het Hof van Cassatie verwierp daarom een handtekening die via carbonpapier geplaatst werd.³ Ook wat de handtekening betreft op een faxbericht of een fotokopie, is de rechtspraak steeds blijven vasthouden aan de eis dat een handtekening rechtstreeks op het geschrift moest worden aangebracht.⁴

Deze rechtspraak werd door het Hof van Cassatie sindsdien herhaaldelijk bevestigd.

Een kopie van een rechtsgeldige handtekening op een papieren document wordt dus traditioneel niet als rechtsgeldige handtekening beschouwd. Het Hof van Cassatie verwierp daarom een handtekening die via carbonpapier geplaatst werd.⁵ Ook wat de handtekening betreft op een faxbericht of een fotokopie, is de rechtspraak steeds blijven vasthouden aan de eis dat een handtekening rechtstreeks op het origineel geschrift moest worden aangebracht.⁶

Uit deze rechtsspraak blijkt afdoende het belang dat dient te worden gehecht aan de handtekening van de persoon die de beslissing nam.

In casu staat vast dat zelfs een dergelijke rechtsgeldige handtekening totaal ontbreekt op het eensluidend verklaard afschrift.

De Raad dient dat ook vast te stellen dat de beslissing nietig is.

Het middel is gegrond. »

3.2. De Raad merkt op dat het administratief dossier wel degelijk het bestreden uitzettingsbesluit bevat ondertekend door T. Francken, de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift zelf dat voormelde bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Het ganse

betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing door een niet bevoegd persoon werd genomen, minstens dat diens handtekening ontbreekt, mist dan ook volledig feitelijke grondslag. Het gegeven dat de verzoekende partij volgens haar slechts kennis heeft gekregen van een afschrift van de origineel ondertekende beslissing zonder handtekening van de staatssecretaris, nu een eventuele gebrekkige kennisgeving geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat blijkens het administratief dossier de bestreden beslissing wel degelijk door de bevoegde persoon werd genomen.

De rechtsleer kent voorts aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing, genomen op 25 maart 2015, zoals die zich in het administratief dossier bevindt, kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Franken, wiens naam figureert onder de handgeschreven handtekening. De handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat de staatssecretaris zich de inhoud ervan toeëigent. De verzoekende partij toont met haar summier kritiek niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe onbevoegd persoon of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

3.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Inzoverre het eerste middel niet tot vernietiging van de beslissing zou leiden om de motieven in het middel uiteengezet, voert verzoeker een TWEEDE MIDDEL aan genomen uit :

Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

Schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

ARTIKEL 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden

2.1

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2

Verzoeker voert de schending aan van zijn familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Ook al zijn de feiten waaraan hij zich schuldig maakte zeer ernstig, de voorgenomen maatregel moet rekening houden met de mogelijke schending van het familieleven en de motivering dient een omstandige afweging te bevatten van alle elementen op datum van de beslissingname.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). 2.2.14.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven'¹ noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft; moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3

In casu kon de bestreden beslissing niet geldig tot het besluit komen dat er geen beschermenswaardig familieleven zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Inderdaad wordt een beslissing genomen op 25/03/2015 die zich baseert op informatie ingewonnen op grond van het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 14/02/2014.

Deze enkele informatie volstaat evenwel niet om een jaar later een beslissing te gronden zonder dat de Minister aanvullende informatie en inlichtingen neemt omtrent de situatie van de persoon op het moment van de beslissingname.

Immers op een tijdspanne van een jaar kunnen verschillende bijkomende gegevens aan de orde zijn, zoals in casu het geval is, die de beslissing kunnen beïnvloeden en die aantonen dat het familieleven op een andere wijze dient beoordeeld te worden.

In een zo zwaarwichtige beslissing die voor een periode van 10 jaar geldt dient de Minister zich als een uiterst voorzichtige overheid te gedragen en absolute zekerheid te verwerven dat de balans die hij opmaakt in redelijkheid verantwoord is en rekening houdt met alle gegevens van de zaak op het ogenblik van de beslissingname na het advies van de Commissie (het Ministerieel Besluit moet gegrond zijn op alle gegevens van de toestand van de vreemdeling : zie per analogie RvS, 24/02/1989, nr. 32.108, T. vreemd., 1989,nr. 54).

Het advies is immers geen beslissing maar een "momentopname" van de toestand zoals die gekend is door de Commissie.

Indien meer dan één jaar verstrijkt tussen het moment van dit advies en de eigenlijke beslissing dan kan de Minister zich niet verlaten op deze enkele informatie zonder zich te vergewissen van de actuele toestand van betrokkene.

In casu kan niet worden betwist dat intussen, op aangeven van het kind A. verschillende bezoeken hebben plaatsgevonden (voorlopig drie), om de band met de vader opnieuw aan te halen (stuk 3). Andere zijn bovendien voorzien op het ritme van A.

In casu dient verder vastgesteld dat het advies noch de beslissing op enige wijze het familieleven en de belangen vanuit het oogpunt van het kind A. hebben overwogen en evenmin is aangetoond dat daarmee is rekening gehouden bij het opmaken van de balans.

Dat ook het belang van het familieleven in al zijn facetten dient beoordeeld en ook inhoudt dat de belangen van het kind, deel uitmakend en deelnemend aan het zelfde familieleven, worden in overweging genomen.

Dat inderdaad deze vaststelling des te prangender is nu intussen A. ook zijn zusje F. - is verloren, plots verleden door ziekte op 10/11/2014, nadat hij reeds zijn moeder in dramatische omstandigheden verloor en ook de facto de vaderfiguur abrupt uit zijn leven is weggenomen.

Dat het overlijden van F. totaal onvermeld is gebleven in de bestreden beslissing toont bovendien voldoende aan dat geen enkele verdere demarche is ondernomen om zich te vergewissen van het actueel familieleven.

Dat er wel degelijk een herneming van het familieleven plaatsvond vooraleer de beslissing is genomen en dit na de eerdere bevindingen van de Commissie.

Verzoeker is 2 maal uit de gevangenis gehaald om zijn dochter te kunnen bezoeken vooraleer ze stierf.

De contacten tussen vader en zoon worden langzaam hersteld, met medewerking van de pleegfamilie en met goedkeuring van de familie van de overleden moeder. Uit het bezoekregister blijkt dat het kind A. reeds 3 keer op bezoek kwam in de laatste 4 maanden (stuk 3).

Verzoeker werpt verder op dat gelet op de opsluiting voor een periode van 30 jaar, onmogelijk vandaag een zinnige beoordeling en redelijke afweging kan worden gemaakt van de mogelijke schending van zijn recht op familieleven in de wetenschap dat verzoeker nog jaren opgesloten zal blijven alvorens in aanmerking te kunnen komen voor een vervroegde vrijlating.

Immers, de aspecten van zijn familielevens zoals deze zich verder kunnen ontwikkelen ten aanzien van zijn zoon of op een andere wijze dienen op dat ogenblik in overweging genomen en beoordeeld te worden.

Daarvan kan onmogelijk abstractie worden gemaakt, wat de bestreden beslissing evenwel de facto doet. In geval van een lange opsluiting stelt de rechtspraak dat de beoordeling dient te worden gedaan vlak voor of vlak na de vrijlating van de betrokkene, omdat hij gedurende de periode van de opsluiting geen gevaar voor de openbare orde kan vormen en geen recidive kan plegen (RvV, 25/03/2008, 9.154).

In dezelfde logica dient in geval van een lange opsluiting ook de afweging van de noodzaak tot de maatregel en de schending van het familieleven, zoals vereist door artikel 8 EVRM, te worden gedaan vlak voor of vlak na de vrijlating op risico immers een beslissing genomen kort na de feiten uit te voeren jaren later in flagrante schending van en zonder rekening te houden met het op dat ogenblik actuele familieleven in al zijn facetten.

Verzoeker meent dan ook dat vooreerst de schending van artikel 8 EVRM is aangetoond in de mate de bestreden beslissing stelt dat er geen familieleven is en in de mate zij verder geen ernstig aanvaardbare en redelijke afweging maakt van alle gegevens van de zaak om tot de beoordeling van de afwezigheid van schending van het familieleven te komen.

2.4

Gelet op wat is gesteld in 2.3.

Overwegende dat de formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande in de aangeving, in het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grand uitmaken van de rechtshandeling.

Dat deze verplichting werd in de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn en dat bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en - feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." In de commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld ¹¹cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision"(l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de edenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinence van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

Door op lacunaire wijze en op grond van onvolledige gegevens omtrent de toestand van verzoeker, en meer bepaald zijn familieleven, de beslissing te nemen, schendt verwerende partij de in het middel aangehaalde wettelijke bepalingen die haar een afdoende motiveringsplicht opleggen.

2.5

Verzoeker herhaalt bij deze dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat een manifest verkeerde appreciatie en een gebrek aan afdoende feitenvinding omtrent de relevante gegevens van de zaak, een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De beoordeling van een toekomstige situatie die enkel rekening houdt met gegevens van meer dan een jaar geleden en die geen rekening houdt met de mogelijke wijzigingen in de toestand van de betrokkene inzake zijn familielevens is in redelijkheid niet te verantwoorden.

Dat de Raad van State ook heeft bepaald (C.E., 12 août 1992 n° 40.082), vrije vertaling :

«... manifest is wanneer het bestaan of de aard ervan zich redelijk met overtuigingskracht opdringt zodat verdere vraagstelling niet nodig blijkt»

Dat de interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

Dat inderdaad de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en 2 van de wet van 29 juli 1991, hernomen in de middelen, bepalen dat het onontbeerlijk is dat de redenering die leidt tot de beslissing expliciet wordt weergegeven in de rechtshandeling (C.E., 13 octobre 2000, n° 90.216 et Doc Parl., Sénat, n°215-I).

Verzoeker laat verder gelden dat het advies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen dat stelt dat het profiel van verzoeker geen toekomstige schending van artikel 3 EVRM laat veronderstellen, en de beslissing die zich dit advies eigen maakt, ten onrechte abstractie maken van de lange opsluiting van verzoeker.

Hoe kan in redelijkheid het profiel van verzoeker vandaag, zonder de toekomstige context in het land van herkomst te kennen van het moment van de invrijheidsstelling als basis worden genomen om deze analyse geloofwaardig uit te voeren.

Dit is in het bijzonder het geval voor Rwanda, het land van herkomst van verzoeker, dat verzoeker al meer dan 20 jaar is ontvlucht, land dat eerder is geteisterd door veelvuldig geweld, een genocide en in een onstabiele regio ligt.

Door de aard van de feiten en de duur van de bestraffing, zal het moment van de invrijheidsstelling (en de uitwerking van de beslissing) zich noodzakelijkerwijze in de relatief verre toekomst bevinden.

Er kan dan ook niet aanvaard worden dat de administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten aangezien deze feiten niet gekend zijn, laat staan dat er juridische consequenties kunnen worden aan verbonden.

Dat zij dus niet adequaat is.

De Raad is in het kader van zijn wettelijk toezicht ook enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de motivering ook in die zin niet afdoende is en dat, gelet op het gewicht van haar beslissing, de Belgische staat in deze MANIFEST onredelijk tot haar besluit is gekomen dat geen schending van artikel 3 EVRM mogelijk is uitgaande van feiten die zij niet kan kennen.

Deze redenering van verwerende maakt een gebrek in motivering uit alsook de overige artikelen aangehaald in het middel.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Dat in die zin de genomen beslissing voor verzoeker inderdaad absoluut onbegrijpelijk is. Dat het middel in zijn geheel gegrond is. (...)"

3.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad benadrukt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.8. Het rechtszekerheidsbeginsel dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

3.9. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

3.10. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreide overwegingen bevat met betrekking tot het privé- en familieleven van de verzoekende partij, namelijk: *“Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 24 februari 2014 stelt dat “gelet op de ernst van de feiten, waarvoor betrokkene een bijzonder zware veroordeling heeft opgelopen, is de Commissie van oordeel dat de openbare orde van het land ernstig werd geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling; dat betrokkene weliswaar twee kinderen in België heeft, maar gelet op de omstandigheid dat de doodslag werd gepleegd op hun moeder en betrokkene thans geen contacten meer heeft met zijn kinderen, is zijn verwijdering noodzakelijk, gelet op het gevaar voor de Belgische openbare veiligheid”; Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing gerechtvaardigd is; Overwegende dat betrokkene een relatie had met I. G., geboren te Nyarugunga-Kanombe op (...) 1978, van Belgische nationaliteit sinds 20 april 2007; dat op haar de feiten werden gepleegd; Overwegende dat uit deze relatie op 29 september 2006 en op 27 maart 2008 twee kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit; Overwegende dat de vader slechts van 5 mei 2008 tot 22 oktober 2008 bij het gezin heeft gewoond; Overwegende dat ze geen enkel contact hebben met hun vader; Overwegend dat zijn zus*

gemachtigd is tot een onbeperkt verblijf en op bezoek komt in de gevangenis; Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;”, en “Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen; Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt; Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde; Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de zwaarte van de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraf; Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar familieleven bij het treffen van de bestreden beslissing.

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In casu wordt het bestaan van een privéleven niet betwist.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu kan worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en familieleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf in de zin als hiervoor betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;

- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waar volgens het EHRM rekening met moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. De Raad merkt op dat het enige overgebleven kind *in casu* volgens de verzoekende partij zelf in een pleeggezin verblijft en Belg is.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Wat de voornoemde criteria van het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat het *in casu* gaat om een zeer ernstige strafrechtelijke inbreuk, en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijke overwegingen heeft opgenomen met betrekking tot het afwegen van de openbare orde en veiligheid en het privébelang van de verzoekende partij. De beweringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar familieleven, namelijk dat zij nog contact zou hebben met haar kind staft zij echter niet op voldoende concrete wijze. Zij verwijst naar stuk 3, maar dit stuk bevindt zich niet bij haar verzoekschrift (de stukken 1, 2, en 4 daarentegen wel). Wat er ook van zij, het loutere gegeven dat haar zoon enkele malen op bezoek zou zijn geweest, maakt niet dat daarmee aangetoond is dat de intensiteit en aard van de contacten tussen verzoekende partij en haar kind van die orde zijn dat er zou gesproken kunnen worden van een beschermenswaardig gezinsleven. Dit temeer nu verzoekende partij niet het volgende motief van de bestreden beslissing betwist: "*Overwegende dat de vader slechts van 5 mei 2008 tot 22 oktober 2008 bij het gezin heeft gewoond*". Alle gegevens van het administratief dossier vormen dan ook een tegenindicatie voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar zoon. Hieraan kan geen afbreuk gedaan worden door te verwijzen naar enkele recente bezoeken van haar zoon. De verzoekende partij maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch dat de verwerende partij op basis van de hierboven weergegeven feiten op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de inmenging in haar privéleven niet zou voldoen aan de criteria van artikel 8.2 van het EVRM. De bestreden beslissing bevat daaromtrent expliciete motieven, die de verzoekende partij niet op voldoende concrete wijze weerlegt.

Voor zover de verwerende partij verwijst naar een eventueel, toekomstig, en dus hypothetisch familieleven met haar zoon, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij over enig familieleven in België beschikt. Een louter hypothetisch en toekomstig familieleven volstaat uiteraard niet om enige schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. De verwerende partij dient het bestaan van enig familieleven te beoordelen op het moment van de bestreden beslissing. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het bezoek dat zij zou krijgen van haar zus stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er enige band van afhankelijkheid bestaat tussen de

verzoekende partij en haar zus, wat noodzakelijk is om van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige personen te kunnen spreken.

3.12. Waar de verzoekende partij kritiek uit op het motief inzake de schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld heeft dat indien de verzoekende partij op enig ogenblik naar haar thuisland zou verwijderd worden, dit niet in strijd zou zijn met voormeld artikel omdat niets in het profiel van de verzoekende partij toelaat te vrezen voor een reëel risico tot foltering of onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet op enige concrete wijze aannemelijk maakt dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij geeft slechts opnieuw uiting aan hypothetische situaties die zich in de toekomst zouden kunnen voordoen. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij, om indien een gedwongen verwijdering zich in de (verre) toekomst opdringt en zij van mening is dat de omstandigheden in haar land van herkomst dermate gewijzigd zijn dat alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM zich zou voordoen bij verwijdering, een verzoek tot bescherming in te dienen waarbij zij, bij een eventuele afwijzing, hiertegen beroep kan aantekenen.

3.13. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER